

בדידת דתים

הדברים יגיעו אל המשבר הבחלי-נמנע. או שהכבושים יצליחו לגרש את הכובי שים, באכזריות שפוכה ובעזרת העולם — או שהכבושים יצליחו לגרש את הכבושים ולדשם, באכזריות דומה.

כאן טמון הפיתרון לאחת התעלומות הכמוסות ביותר במציאות הישראלית. ההגיון הפשוט אומר שהמשך הכיבוש יביא לכינונה של מדינה דו-לאומית, אשר בה יהפכו הערביים במוקדם או במאוחר לרוב. יש סתירה מוחלטת בין המשך הכיבוש ובין קיומה של מדינה יהודית, ועל אחת כמה וכמה מדינה יהודית דמוקרטית.

חסידי ארץ-ישראל השלמה הם הלא-מנים היהודיים הקיצוניים ביותר, ואין הם חושבים אף לרגע לחיות במדינה דו-לאומית. אין הם חסידים גדולים של ה"דמוקרטיה" (ולא של שילטון-החוק, שבו

הקיצוניים של הצד האחד זקוקים לקיצוניים של הצד השני, זוהי ברית של דם).

המתחרת הקיצונית אינה יכולה להתפתח ולשגשג, ללא המעשים של החוגים הקיצוניים שבקרבת העם השליט. והחוגים הקיצוניים בעם השליט אינם יכולים להצליח ללא מעשיה של המתחרת הקיצונית. אלה תלויות באלה. יד מגואלת יד מגואלת בדם. רוצחת יד מגואלת יד מגואלת.

הרוצחים של הקסבה הם השותפים ה"טובים ביותר של חסידי ההתפשטות ה"

המימשל הצבאי העביר את המתנחלים מן המלון אל בניין המימשל, ומשם אל הקריה החדשה שהוקמה למענם. אנשי המימשל שנאו את המתנחלים תמיד, מפני שהיה ברור להם כי המתנחלים באו להצית תבערה ולהקשות עליהם את המלאכה, שהיא — לשמור על הביטחון ולמנוע התלקחות.

אך אנשי-המימשל היו ונשארו חסרי-אונים מול פני המתנחלים.

הקריה הוקמה במחקמה מחברון. הכוונה היתה למנוע מן המתנחלים להצית את העיר, העולה להפוך מוקד להתעוררות פלסטינית, לוחמנית וקיצונית. אולם זאת בדיוק היתה מטרתם של המתנחלים.

מאז קמה הקריה, הם עסקו בסידרה בל-תיפוסק של פרובוקציות מכוונות. החל בפרגורם שבו שיסו כלב בערבים זקנים, וכלה בעקירת גפנים של חקלאים ערביים. החל ביריות לעבר ראש-העירייה הקודם, וכלה ביריות לעבר ילדים מפגנים, ה"מיידיים" אבנים, וכמובן: הפלישה לבתים ערביים בחברון והכאת דייריהם, הפרוור קציות בבלתי-פוסקות במערת-המכפלה, תפיסת בית-הדסה, ועוד ועוד.

האם זהו מסע של טירוף? אולי, אך יש, כדברי המשורר, שיטה בטירוף הזה.

המטרה היא להוכיח כי לא תיתכן "שכנות טובה" בין יהודים וערבים בחברון. שלא ייתכן דו-קיום בשלום של יהודים וערבים בארץ זו.

ועל כן: שאין מנוס מסידוק הערבים מן הארץ כולה.

יש אדם אחד אומר זאת בגלוי — הרב מאיר כהנא, שיש לו אחיזת-ימה בקריה. הרב משה לוינגר אינו אומר זאת. הוא אומר את היפך, אך כל מעשיו מעידים עליו שזוהי דעוה.

בין שני ה"רבנים", אני מעדיף את כנותו הפאשיסטית של כהנא על פני צביעותו ההומאניסטית של לוינגר.

רצח החייל משיבת-ההסדר בקסבה של חברון הוא ניצחון לקריית-ארבע. סוף-סוף.

עדיין לא ברור אם זוהי תקרית מבודדת, מקומית וחד-פעמית, או שזוהי התחלתו של שלב חדש במלחמת המחחרת הפלסטינית נגד השילטון הישראלי.

אם ההשערה השנייה היא הנכונה, יהיו אנשי קריית-ארבע זקוקים בסופו של דבר, הצליחו בדרכם.

בשירור בטלויזיה, למחרת הרצח, קונן אחד ממתנחלי קריית-ארבע על מותה של "השכנות הטובה" שהיתה צריכה לשלם בין חברו והקריה.

הוא גם הגדיר היטב מה טיבה של "שכנות טובה" זו: היהודים יהיו השליטים, ולערבים יהיה מור תר לעבור בשערי הקריה ולעבור בה (עבודה גופנית בלבד, כמובן).

"שכנות טובה" זו נועדה לשמש כדגם בכל רחבי "השטחים המשותפים".

יש ל"שכנות" זו עוד כמה היבטים: ראשית, על הממשלה להפקיע מידי ה"ערבים עוד 5000 דונמים (לפי שעה), כדי לאפשר לקריית-ארבע לגדול.

שנית, על היהודים לחדור לחברון עצמה, ולתפוס בה כל מקום שבו גרו יהודים בעבר, לפני תרפ"ט.

(אותו מתנחל בודאי לא העלה על דעתו שאם יתקבל עיקרון זה, וכל אדם יוכל לחזור למקום שבו חי הוא או אביו או סבו בשנת תרפ"ט, יחזרו למעלה ממיליון ערבים ליפו ולחיפה, ללוד ולרמלה, לצפת ולבאר-שבע, ולכל מאות הכפרים הערביים שנמחו מעל פני האדמה, עד כי ניתן לאתר את מקומם רק על פי מפות ישנות. כמו במישחק-ילדים, כל אחד יחזור למקומו, ויתחיל סיבוב חדש של המישחק).

בקיצור: על קריית-ארבע להשתלט על חברון, וכך תקום "השכנות הטובה".

כל אלה, הם, כמובן, דיבריהבל, ו"בעליהם יודעים זאת היטב.

מתנחלי קריית-ארבע לא באו לאן שבאו כדי להשכיח "שכנות טובה". מטרתם היתה שונה לחלוטין.

אם נסיר מן האידיאולוגיה שלהם את רשתות-ההסוואה, יתברר לנו כי המטרה היא פשוטה בתכלית.

הכוונה היא לסלק את הנוכחות הערבית מכל רחבי ארץ-ישראל.

אין זו מטרה חדשה. פעם קראו לזה "צינונת אכזרית", והביאו להצדקתה את חוקי הגזנל. כיום אומרים שזוהי ביכלל מטרה הומאניסטית, שכן מוטב לערבים להיות בארץ ערבית, בין אחיהם, דוברי שפתם ומאמיני-דתם.

אין שמינן של ספק בכך שזאת היתה המטרה מלכתחילה, וכי כל הדיבורים ההפוכים לא נועדו אלא לצורך הונאה.

בעיני אנשי הקריה, אין כל רע בכך. הרב משה לוינגר בוודאי הביא ממולדתו הגרמנית את התורה האומרת כי אדם זכאי — ואכן חייב — לשקור למען הלאום ה"גזנז". כפי שלמדנו במישפט מסוויים, ה"הונאה היתה בשעתה חלק בלתי-נפרד מן השיטה שנוצרה לטור את אדמת גרמניה מן המיעוט הלאומי השנוא שחי עליה.

אנשי קריית-ארבע נהגו כך מן היום הראשון.

הם הגיעו לחברון כגנבים בלילה, תוך הונאת המימשל הצבאי. אחרי שנוכחו לדעת כי לא יקבלו רשיון מטעם המושל לבוא לחברון ולהתחל בה, העמידו פנים של יהודים דתיים, שבאו להתפלל בימי-הפסח.

אחרי שהשכנו במלון פארק בעיר, גילו את פרצופם האמיתי. המושל הצבאי רצה לסלקם מידי, אך לא קיבל את הרשות מידי ממשלת-אשכול הפחדנית. יגאל אלון מיהר לחברון לברך את המתנחלים, ומשה דיין חשש שמא יפסיד בהתחרות.

כך הפך תרגיל-ההונאה הקטן דאקט של יסוד.

שלולית-הדם של חייל ישיבת-ההסדר בקסבה של חברון

נתונה סמכות כה רבה בידי בית-המישפט העליון. הם יכולים לוותר בקלות על ה"כנסת" על המפלגות ועל הבחירות. אך הם רוצים במדינה יהודית — מדינה שכולה יהודית.

לא כל אנשי ארץ-ישראל הם טיפשים. יש ביניהם מדענים ידועים, אלופים ש"למדו פעם לחשוב באורח הגיוני, אנשי עסקים ממולחים. קנאות וטיפשות אינן תמיד היינו זה.

אם כן, איך מתיישבת הסתירה? אין פיתרון גלוי. אך יש פיתרון סמוי. והוא מתגלם בקיומה של קריית-ארבע.

הפיתרון הוא: ארץ-ישראל השלמה בלי האוכלוסיה הערבית הנמצאת בה כעת. ארץ-ישראל שתהיה ARABERREIN.

ארץ-ישראל כזאת יכולה להיות גם שדמה, גם יהודית, ואפילו לזו — מי יודע — גם "דמוקרטית".

הו ההגיון שבשתילת הקריות היהודיות ברחבי הגדה המערבית ורצועת עזה — חברון-עלילת, שכס-עלילת, יריחור-עלילת, רמאללה-עלילת, עזה-עלילת.

יותר מזה: אין זה שום הגיון אחר. כלל לא יכול להיות לה הגיון אחר.

מי שכופר במטרה זו, אינו יכול לראות בשתילת הקריות אלא מעשה-טירוף, ה"מנהל להתלוצץ ססופן מי ישורנו. מי שתומך במעשה, מוכרח לקבל את המטרה הסמונה בו.

הרצח בקסבה של חברון הוא תיזוכות גוראה לתהליך זה. הבדיחה המתמשכת של שיחות-האוטונומיה, ששימשה רקע למעשה, אך מגבירה את חומרת האזהרה. במקומם או במאוחר נגיע לקו ה"אדום, שאחרי לא תהיה דרך חזרה.

תוקפנית בקריית-ארבע. והפוגרום-צייקים של קריית-ארבע הם השותפים הטובים ביותר של קימנדו-המוות בקסבה.

כל מובן מאליו. זה ברור לגמרי למי שמטף לשתילת התחלוצות יהודיות בליבה של אוכלוסיה פלסטינית צפופה. השבוע הכריז אריק שרון בכנסת, ב"תשובה לשאלתי, כי "קריית שכס" בהר-כביר תהפוך לעיר גדולה.

קד מאד לנחש מה יקרה כשכס, המתחרה בחברון כמרכו הלאומנות הפלסטינית, כאשר קריית-שכס תתחרה בקריית-ארבע.

כל שכנות קרובה של בני עמים שונים יוצרת חיכוכים.

כאשר נעשה הדבר בתנאים של כיבוש, השכנות הקרובה של בני העם הכובש ובני העם הכבוש מוכרחת להביא להתנגשות מרה שיבעתיים.

כאשר המתנחלים השתוללים אינם רק בני העם הכובש, אלא תב"ר שיהיה התנועה הקיצונית ביותר שבקרבת העם הכובש, המטפיה לעיונות הגזע השליט וגזנות הזכויות של האוכלוסיה המקומית — הרי זו הזמנה גלויה לפורענות.

אריק שרון אינו טיפש, והוא יודע היטב את אשר הוא בא לעשות. עמיתיו עלובי הנפש בממשלה, הנגררים אחריו כסמרי טוטים, אולי אינם יודעים לאן מובילים הדברים, אך אריק יודע גם יודע.

הם יובילו לרצח ולרצח-נגד, למרי ועוצר, לפוגרומים ודהתנקה שויות. המתחרות ושרותיה-הביטחון יתחרו ביניהם, בשיטות דומות.